

Leesett az első hó!

„Ó, de szép,
Ó, de jó,
Leesett
Nézd a hó...
Gyűrődik a
Hógolyó
Fiúk, lányok meg nem áll-
ják,
Egymást vígan hajigálják,
Olyan harc ez gyerekek,
Amit és is szeretek.”
(Szép Ernő: Hó)

Végre eljött a várva várt hóesés. A gyerekek kitörő örömmel fogadták az eseményt. Reggel már kipirult, vidám arccal újságolták, hogy hull a hó ..., én száncóval érkeztem..., a térdemig ér már!

Az ablakból kíváncsian kukucskáltunk ki, milyen szépen hull a hó, milyen sok esett, lehet-e majd hóembert építeni? A legfontosabb kérdés persze, hogy mikor megyünk már ki az udvarra? Izgatottan vártuk azt a pillanatot, amikor végre öltözhettünk!

Azokon a gyerekeken is – akik máskor lassacskán, lustán öltözködnek – pillanatok alatt rajta volt a csizma, kabát, sapka, sál, kesztyű. Irány a hóba!

Hamar megtelt az udvar visongó hangokkal, és a hidegtől, no meg az örömtől is, előtörték szemünket a könnycseppek. Gyorsan elkészültek az első hógolyók, amelyek néha célt tévesztettek, arcunkat érték, nya-

kunkba is jutott bőven, de nem volt baj, nem sírtunk, hogy „juj, de hideg”, inkább kacagtunk, neveltünk rajta.

Az volt még az igazi móka, amikor háttal ráfeküdtünk a hóra, járt kezünk, lábunk fel-le, mint a motolla, és amikor felálltunk, láss csodát, elkészültek a hóangyalok. Igazi hóembert nem tudtunk építeni, mert nem tapadt eléggé a hó. Seba! Ehhez nem kellett más, mint meghempereggni, „megfürödni” a

fehér habos hóban, mint a „csókai csóka”, és egyből készen lett a sok kis eleven, igazi hóember. Még a „répa-orrunk” is megvörösödött!

Belőlünk nem csaptak nagy ozsonnát, hanem egy igazi közös élménnyel gazdagodva, mi ettük meg jóízűen a meleg ebédet. Sokan kérdezték: „Holnap is kijövünk az udvarra?”

Mesevár Óvoda

Köszönet szüleinknek!

Egyik hétfő reggel történt. Gyülekeztünk az osztály előtt, és amikor beléptünk, mintha csoda történt volna.

–Hát itt meg mi történt? – kérdeztük Marika nénit. – Talán manók jártak erre? Ugyanis egy teljesen új osztályterem fogadott bennünket, gyönyörű fehér falak, az ablakon szép függönyök, csodás kerámiadíszek az ablakban, virágok a falakon. Nagyon meglepődtünk, mert pénteken nem így hagytuk itt a termünket. Marika néni elárulta, hogy szombaton és va-

sárnap szüleink jártak az iskolában. Nagyon sokat dolgoztak, hogy ilyen lett az osztálytermünk.

Én most mindnyájunk nevében szeretnék köszönetet mondani nekik, és azt hiszem, annyit megérdemelnek, hogy név szerint felsoroljam őket:

Cserepes Tibi anyukája és apukája
Liptai Gábor anyukája és apukája
Gelencsér Dávid apukája
Németh Zsuzsi anyukája
Halmai Reni anyukája

Varga Zsuzsi anyukája
Jézsó Eszti anyukája és nővére
Marika néni

Megpróbáljuk ezt az ajándékot meghálálni, mert ilyen környezetben csak jó és még jobb jegyeket lehet szerezni.

Még egyszer nagyon köszönjük nekik.

Jézsó Eszter
a 2. c nevében